

Vic Colebunders

De stichter van Dansliga, Vic Colebunders, is inmiddels 81 jaar geworden. Goed een jaar geleden heeft hij de fakkel doorgegeven en werd hij erevoorzitter. Zijn ouderdom en vooral zijn gezondheid dwongen hem het aanvankelijk kalmer aan te doen en uiteindelijk zijn functie over te dragen. We brachten hem een bezoek om te polsen naar zijn gezondheid en hem te laten mijmeren over zijn pionierswerk.

Een vraag die ons regelmatig gesteld wordt en die we ook nu willen stellen: Hoe gaat het met Vic Colebunders?

Mijn gezondheidstoestand blijft min of meer stabiel. Ik ben wel vermagerd en moet dagelijks verschillende pillen slikken. Dat laatste is zeker niet uitzonderlijk als je ouder wordt. Ik kan en mag alles eten. Mijn stem blijft zwak, zeker als ik vermoeid ben. Bij goed weer wandel ik op en neer in de tuin, maar voor de rest blijf ik binnen. Ik kom dus niet buitenshuis en heb weinig contact met de buitenwereld, behalve met mensen die op bezoek komen. Elk bezoek is welkom en doet mij dan ook veel genoegen.

En hoe gaat het met Vic Colebunders zonder Dansliga?

De overgang van het actieve sociale leven naar een gedwongen rust is groot geweest. Als je 40 jaar met Dansliga verbonden bent geweest, is het normaal dat het enige moeite kost om dat alles los te laten. Maar omdat mijn fysieke toestand het niet meer toelaat, verloopt dit afstand nemen wel geleidelijk. Het spreekt vanzelf dat ik met Dansliga begaan blijf en wens niet beter dan dat de federatie blijft groeien. Zolang er mensen gevonden worden om de kar te trekken, in de beleidsorganen, in de gewesten en in de clubs, zal Dansliga succes kennen omdat ze beantwoordt aan een behoefte.

Volgt ge nog het reilen en zeilen in Dansliga?

Natuurlijk ben ik nog altijd geïnteresseerd in haar werking op de verschillende niveaus. Alhoewel ik geen vergaderingen meer kan bijwonen, ontvang ik graag de verslagen

van besturen en commissies. Door de tijdschriften Swing en Just for Jou blijf ik op de hoogte van wat er leeft en verneem ik allerhande over activiteiten en vieringen in de clubs.

Terugblikkend op 40 jaar voorzitterschap, wat gaf jou de meeste voldoening?

Ik denk dat ik in alle bescheidenheid mag zeggen dat ik trots mag zijn op de uitbouw en de werking van Dansliga. We zijn bescheiden begonnen maar gestadig gegroeid naar 120 dansclubs over heel Vlaanderen. Ik spendeerde veel tijd aan vergaderingen en contacten met clubbesturen en officiële instanties. Door deze contacten heb ik veel mensen leren kennen en heb ik veel kunnen bereiken. De ontmoetingen met mensen heeft mij altijd veel voldoening gegeven. Ik denk ook met genoegen terug aan de jaarlijkse Dansligadagen; dat waren hoogtepunten in onze jaarwerking. Aan de jubilea in Dansliga en in de vele clubs heb ik alleen maar goede herinneringen. Natuurlijk waren er ook enkele minder aangename perioden, maar laten we alleen de goede in gedachten houden.





De 80-jarige Vic Colebunders met zijn vrouw Anna tijdens de jubileumviering '40 jaar Dansliga'.

Wat heeft moeite gekost om het verwezenlijkt te zien?

De grootste moeite heb ik gehad om de opleiding voor dansleraren erdoor te krijgen. Reeds vanaf het ontstaan was er in Dansliga een groot tekort aan lesgevers. Gelukkig konden we beroep doen op Nederlandse dansleraren die bereid waren in onze clubs les te geven. Toch was het nodig in een eigen opleiding te voorzien. Na enkele mislukte pogingen werd in 1979 het licht op groen gezet. Met de steun van Bloso startte de officiële lerarenopleiding en tot op heden verloopt die samenwerking nog altijd optimaal. Ik heb ook veel energie gestoken in de uitbouw van het secretariaat; ook dat is geleidelijk moeten gaan.

Waarom heeft Dansliga volgens jou haar succes te danken?

Ik denk daarbij aan vier belangrijke pijlers die onze organisatie schragen. Het is door de bateloze inzet van de bestuursleden en vrijwillige medewerkers dat een dansclub draaiende blijft. Zij krijgen misschien te weinig waardering en dank, maar zonder hun inzet geen dansclub. Vervolgens zijn gediplomeerde dansleraren van groot

belang. Om kwaliteit te geven in de danslessen moet we mensen hebben die hun vak kennen en ook met mensen kunnen omgaan. De vorming en bijscholing van clubbesturen en leraren is eveneens een belangrijke pijler. Vergeten we zeker niet het secretariaat te vernoemen: gekwalificeerd personeel is onmisbaar voor de goede werking van Dansliga. Als we op deze vier pijlers niet konden bouwen, zouden we zo ver niet geraakt zijn.

Is volgens jou de missie van Dansliga dezelfde gebleven of heeft ze veranderingen ondergaan?

Als we de doelstellingen van Dansliga in één zin mogen samenvatten, namelijk ons volk danscultuur bijbrengen, dan denk ik dat we nog dezelfde missie hebben. De midelen daartoe zijn in de loop der tijden natuurlijk veranderd omdat we mee moeten evolueren met de moderne tijd. Maar dat Dansliga in Vlaanderen het dansen populair heeft gemaakt en tot bij het volk heeft gebracht dat is een feit en ook haar grootste verdienste.

Gust Luyten